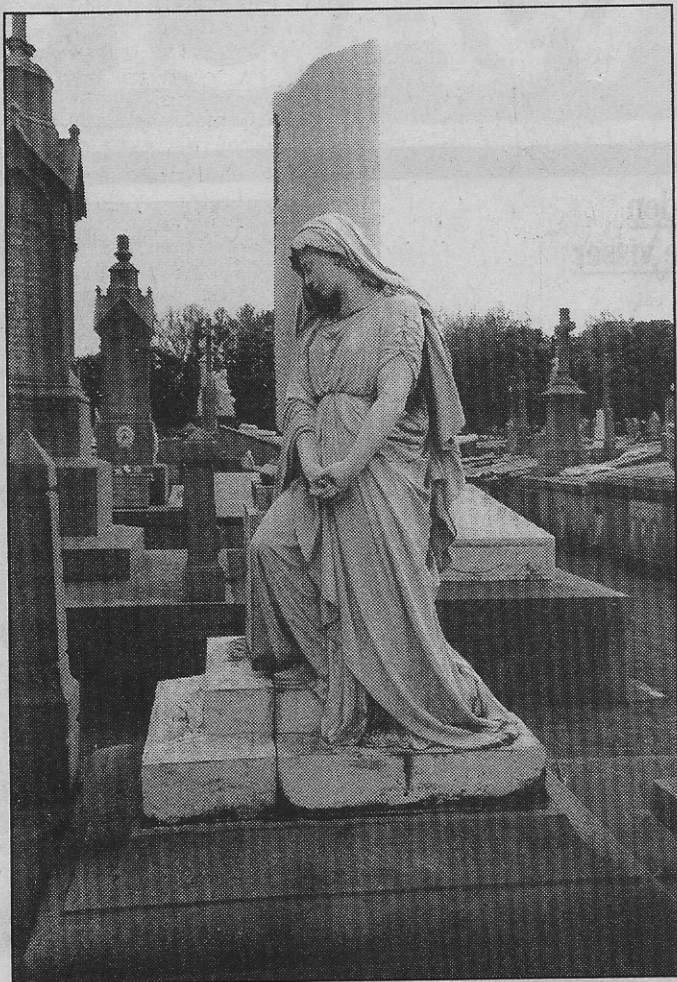

Kerkhofblommen

Een klein, maar zeer typisch beeld van de treurende vrouw, leunend tegen de gebroken levenszuil.

Het graf van Clement Leyhausen, stichter-beheerder van de Coöperatieve S.E.O.. Men ziet de hulde van de spoorwegaarbeider, de zeeman en de huisvrouw.

Bij velen is het nog een jaarlijkse traditie het kerkhof met allerheiligen een bezoek te brengen. De redenen kunnen verschillend zijn. Meestal is het een bezoek aan het graf van een familielid, maar ook nemen sommigen de kans waar om de kerkhoven dan als een soort openlucht-museum van de Burgerlijke Stand te gaan bezoeken. Ook de kerkhoven hebben hun eigen geschiedenis. Vroeger waren alle begraafplaatsen in ons land rond de kerk, vandaar „kerkhof”. Maar in 1784 liet Keizer Jozef II een dekreet uitvaardigen, waarbij het verboden was nog binnen de stadsmuren te begraven. Voor Oostende betekende dit een nieuwe begraafplaats, nabij de kruising van de twee steenwegen, namelijk waar later de twee „squares” zouden

aangelegd worden. Er werd daar begraven tot 1851, want men had inmiddels landbouwgrond nabij de Nieuwpoortsteenweg aangekocht. Er werd daar vanaf 1852 begraven en de oude graven werden overgebracht naar dit nieuwe kerkhof. Maar in het begin van deze eeuw werd dit kerkhof reeds als te klein beschouwd. Het Hippodroom Wellington belette dat daar nog uitbreiding kon komen. Dus er kwam weer een nieuw kerkhof, dit keer op het oud grondgebied van Stene aan de Stuiverstraat, maar het duurde nog tot 1921, dus 70 jaar geleden, eer er een definitieve beslissing viel. Intussen had men ook veel graven bijgekregen van gesneuvelde militairen, zowel Belgen, Engelsen als Duitsers. Een van de eerste zaken die men toen op dit,

zoals men het nu nog steeds noemt „nieuw kerkhof” deed was de aanleg van een ere-park. De Duitse gesneuvelden kregen een afzonderlijke plaats. Tot in de dood bleven ze vijandelijk gescheiden! Op het kerkhof zijn er ook de bijzondere perken, niet alleen spreekt men van deze met grafkelders, luxe-grafkelders of van zij die maar „in de grond liggen”. Er is het kinderpark, het zoals hoger vermeld militair erepark en een Joodse begraafplaats. De gesneuvelde Duitse militairen uit de twee Wereldoorlogen die te Oostende begraven lagen, werden naar een grote begraafplaats in Lommel overgebracht. En natuurlijk kunnen we het verstrooingspark voor de gekreemde doden niet vergeten.

Maar de kerkhoven vertellen

ook Oostendse geschiedenis. Zo ziet men prachtige beeldhouwwerken, vooral uit de vorige eeuw en het begin van deze eeuw op het oud kerkhof. Het was de luxe van de rijke families, die soms terwijl ze nog in leven waren, reeds de bestellingsorder hadden doorgegeven. De tand des tijds heeft veel van die graven geschonden, maar sinds enkele tijd is men begonnen de meest interessante een herstellingsbeurt te geven.

Nu men reeds aan 50 % crematies toe is, kan men zeggen dat kerkhoven met de tijd wandelparken zullen worden, waar men zal kunnen lezen op verweerde stenen hoeveel waardevolle, onvergetelijke mensen in vroeger tijd te Oostende geleefd en gestorven waren.

Omer Vilain